

ЛАРИ НИВЪН ВОАЛЪТ НА АНАРХИЯТА

Превод от английски: Борис Борисов, 2009

chitanka.info

Подпрях се на един огромен, изкривен дъб, точно в средата на мястото, където някога е била магистралата на Сан Диего. Голият ми гръб усети остарялата кора, която беше груба и се ронеше на прах. Имаше тъмнозелена сянка, изпъстрена от гъсти лъчи от бяло злато. Високата трева ме гъделичкаше по краката.

Четиридесет ярда^[1] по-нататък, от другата страна на широка поляна, имаше група брястове, където една бабичка седеше на зелена кърпа. Тя изглеждаше така, сякаш беше израснала там. Стрък трева стърчеше между зъбите ѝ. Почувствах, че сме сродни души, и ѝ размахвах показалеца си, когато ме забеляза. Тя ми махна в отговор.

След минута трябваше да ставам. Имах среща с Джил след половин час на изхода Уилшър. Бях тръгнал по рампата на Сънсет булевард и се бях уморил. Още само една минута...

Беше добро място за наблюдение на движението на света.

А и денят беше хубав. Нямах никакви облаци. В този топъл летен следобед Кингс Фрии Парк^[2] беше претърпан повече от всякога.

Някой от полицейското управление беше очаквал такова нещо. Двойно повече полицейски очи летяха над главите ни и чакаха — жълти точки на синия фон с размера на баскетболна топка, дванадесет фута^[3] над земята. Всяко едно от тях беше телевизионно око и можеше да зашеметява със звук; всяко едно от тях беше връзка с полицейското управление. Бяха там, за да налагат правилата в Парка.

Без насилие.

Никой на никого да не вдига ръка; никакви други правила. Животът в Парка често беше забавен.

На север към Сънсет един мъж носеше бяла правоъгълна табела, на която нямаше нищо написано и от двете ѝ страни. Той се разхождаше важно напред-назад пред една пластмасова кутия, на която седеше младеж с квадратна челюст, който се опитваше да му изнесе лекция върху силата на разтапянето и проблема на топлинното замърсяване. Дори от това голямо разстояние можех да чуя убедеността и посветеността на гласа му.

На юг шепа крещящи маскирани мъже, ръководени от един жестикулиращ мъж с буйна черна коса, хвърляха камъни по едно полицейско око. Златната баскетболна топка само отбиваше ударите. Явно някой полицай ги предизвикваше. Почудих се от къде бяха взели камъните. Те бяха рядкост в Кингс Фрии Парк.

Човекът с черната коса ми изглеждаше познат. Наблюдавах го как преследва полицейското око с тайфата си... и тогава забравих за тях, защото едно момиче пресече през брястовете.

Тя беше прекрасна — дълги перфектни крака, гъста червена коса дълга до рамото, лице на високомерен ангел, и толкова перфектно тяло, че изглеждаше нереално като младежки блян. Походката ѝ издаваше подготовка. Вероятно беше манекенка или танцьорка. Единствената ѝ одежда беше воал от яркосиньо кадифе.

Този воал беше дълъг петнадесет ярда. Той я следваше отзад, окачен на два големи златни диска, които бяха залепени някак за кожата на раменете ѝ. Простираше се назад и още по-назад, плаващ на височина пет фута открай докрай, като се усукваше и извиваше, за да следва нейния път през дърветата. Тя приличаше на илюстрация към книга с приказки, като се вземе в предвид, че първоначално приказките не са били за деца.

Нито пък тя. Можеше да се чуе пукането на вратни прешлени из целия Парк. Дори хвърлячите на камъни бяха спрели, за да погледат.

Тя можеше да усети вниманието върху себе си или да го чуе в шепота на въздишките. Беше дошла тук затова. Разхождаше се наоколо със снизходителна усмивка на ангелското си лице, без да прекалява с ходенето, но държеше воалът издигнат. Тя завиваше въпреки препятствията, които трябваше да заобикаля, така че петнадесетте ярда диплещ се воал следваха завоите.

Усмиввах се докато я наблюдавах как отминава. Тя беше толкова прекрасна отзад с нейните извивки.

Мъжът, който пристъпи към нея малко по-нататък, беше същият, който водеше хвъргачите на камъни — буйна черна коса и брада, хлътнали бузи и дълбоки очи, различна усмивка и различна походка... Рон Кол, разбира се.

Не чух какво каза на момичето с воала, но видях резултата. Той трепна, извърна се рязко и се отдалечи, забил поглед в краката си.

Аз се изправих и се придвижих, за да го пресрещна.

— Не го приемай на лична основа — казах аз.

Той погледна стреснато нагоре. Когато гласът му се възвърна, звучеше вгорчено:

— Как би трябвало да го приема?

— Тя ще отхвърли всеки друг мъж по същия начин. Тя е за гледане, не за пипане.

— Познаваш ли я?

— Никога не съм я виждал през живота си.

— Тогава...?

— Нейният воал. Би трябвало да си забелязал воала ѝ.

Задният край на воала ѝ точно минаваше покрай нас. Гънките му се вълнуваха в неправдоподобно наситен и мек син цвят. Роналд Кол се усмихна така, сякаш го заболя лицето:

— Даа!

— Е, добре. Сега си представи, че номерът ти мине, и предположи, че мадамата хареса вида ти и те забърше. Какво ще направи тя след това? Не забравяй, че не може да спре да се разхожда дори за секунда.

Той първо го премисли и попита:

— Защо да не може?

— Ако спре да се разхожда, ще се загуби целия ефект. Воалът ѝ е окачен като някаква опашка. Той трябва да се вее. Ако тя легне, ще стане дори по-лошо. Воалът, който сега плува на пет фута от земята, ще падне в хрусталаците и ще се намотае безумно...

Рон се изсмя с безпомощен фалцет. Аз продължих:

— Виждаш ли? Нейната публика ще я вземе на подбив. Това не влиза в програмата ѝ.

Той отрезня.

— Но ако тя наистина го искаше, не би трябвало да ѝ пука за... О, ами да. Трябва да е похарчила цяло състояние, за да постигне такова въздействие.

— Със сигурност. Тя не би го провалила и заради самия Жак Казанова.

Имах враждебни мисли за момичето с воала. Имаше и учтиви начини да се отклони предложение. Роналд Кол беше лесно уязвим. Попитах:

— От къде взе камъните?

— Камъни? А, намерихме едно място, където централната разделителна ивица се е показала. Отчупихме няколко парчета бетон.

— Рон погледна надолу по протежение на Парка точно като дете, чиято ракета е отскочила от златна топка. — Хванаха едно! Хайде!

Клиперът е бил най-бързия търговски кораб, който е плавал някога и все пак са престанали да ги строят само след двадесет и пет години. Появила се е парата. Параходите са били по-бързи, по-безопасни, по-надеждни и по-евтини.

Магистралите са служили на Америка почти петдесет години. Модерните транспортни системи прочистиха въздуха, пътните задръствания останаха в миналото и поставиха пред нацията неудобен въпрос — какво да направи с хилядите мили^[4] грозни изоставени магистрали?

Кингс Фрии Парк е бил част от магистралите на Сан Диего — отсечка между Сънсет и възела Санта Моника. Преди десетилетия бетонът е бил покрит с почва. Покрайнините са били озеленени отначало. Сега Паркът беше покрит със зеленина също като много по-стария Грифит Фрии Парк.

В Кингс Фрии Парк съществуваше порядъчна степен анархия. Хората бяха претърсвани на входовете. Вътре нямаше оръжия. Полицейските очи, летящи над главите без да могат да бъдат достигнати, бяха последната преграда към беззаконието.

Трябваше да бъде съблюдувано само едно правило. Всички опити за насилие носеха еднакво наказание за нападателя и за жертвата. Те се събуждаха разделени и бяха наблюдавани от полицейски очи. Обикновено това беше достатъчно.

Естествено хората хвърляха камъни по полицейските очи. Нали беше Фрии Парк?

— Хванаха едно! Хайде! — Рон ме задържа за ръката. Падналото полицейско око не се виждаше, заобиколено от тези, които го бяха свалили. — Надявам се, че няма да го сритат и разбият на парчета. Казах им, че ми е нужно непокътнато, но това може и да не ги спре.

— Това е Фрии Парк и те го сгасиха.

— С моите снаряжи!

— Кой са те?

— Не знам. Играеха бейзбол, когато ги намерих. Казах им, че ми трябва полицейско око. Отговориха, че ще ми хванат едно.

Припомних си Рон доста добре. Роналд Кол беше художник и изобретател. За някой друг това щяха да са два източника на доходи, но Рон беше различен. Той изобретяваше нови форми на изкуство. С поялник и жица, дифракционни решетки, различна пластмасова екипировка и невероятна колекция от случайно намерен боклук, който можеше да му послужи, Рон Кол правеше неща, невиджани на Земята.

Пазарът за нови форми на изкуство винаги е бил малък. Но от време-навреме той продаваше по нещо. Това беше достатъчно, за да може да съхранява сурови материали, особено след като неговите сурови материали идваха от мазета и тавани. Рядко се случваше голяма продажба, и тогава за кратко той забогатяваше.

Ето нещо типично за него: знаеше кой съм, но не си спомняше името ми. Рон Кол имаше много по-важни неща, за които да мисли, отколкото кое име на кого принадлежи. Името беше просто етикет и само влизаше в употреба при разговор.

— Ръсел! Как я караш? — сигнал, че Рон си беше направил замяна.

В моментна пауза при разговор се случваше да каже „Погледни това!“, и показваше... чудеса.

Веднъж това беше гладка пластмасова сфера с размера на топка за голф, която се балансираше на полирана сребърна вдлъбнатина. Когато топката се търкаляше по едно криво огледало, отраженията бяха *фантастични*.

Веднъж това беше извиващ се морски змей, гравирани на бирена бутилка Микелоб^[5] — бутилка с чудесна форма от началото на 1960-те, която беше прекалено голяма за стандартните хладилници.

А веднъж това бяха две ленти от матов сребрист метал, неочаквано тежки.

— Какво е това? — Държах ги на дланта си. Бяха по-тежки от олово. Платина? Но никой не носи толкова много платина наоколо. Попитах на шега: — U-235^[6]?

— Топли ли са? — попита той загрижено.

Преборих се с желанието си да ги захвърля колкото се може по-надалеч и да се хвърля зад канапето.

Но те бяха платинени. Никога не научих защо Рон ги разнасяше насам-натам. Нещо, което не излезе наяве.

В полукръга от зяпачи падналото полицейско око лежеше в тревата. То беше невредимо, вероятно защото двама ликуващи, забележително едри мъже, стояха над него, отпъждайки всички назад.

— Добре — каза Рон. Той приклепна над златистата сфера, обърна я с дългите си артистични пръсти и се обърна се към мен: — Помогни ми да го отворя!

— За какво? Каква ти е целта?

— Ще ти кажа след минута. Помогни ми да... Няма значение.

Полусферичния капак беше свален. За първи път погледнах във вътрешността на полицейско око.

То беше впечатляващо просто. Различих устройството за зашеметяване по параболичния отражател, камерите и пръстеновидната навивка, която беше част от устройството за летене. Нямаше енергиен източник. Предположих, че самата обвивка беше енергийно-лъчева антена. Със свален капак нямаше начин някой да бъде ударен от ток.

Рон коленичи и се зае да изучава странните вътрешности на полицейското око. Извади от джоба си нещо, направено от стъкло и метал. Внезапно си спомни за моето съществуване и ми го подаде, като каза:

— Погледни това!

Взех го, като очаквах изненада, и я получих. Това беше стар ловджийски часовник — голям навиващ се часовник на верижка, в защитна кутия. Били са масово използвани преди двеста години. Погледнах циферблата и казах:

— Петнадесет минути е назад. Нали не си ремонтирал целия механизъм?

— О, не. — Той ми отвори задния капак.

Механизмът изглеждаше съвременен.

— Батерия и камертон? — предположих аз.

— Това си помисли и охраната. Разбира се, използвах ги при изработката. Но стрелките не се мърдат. Нагласих ги точно преди да ме претърсят.

— Ааа. Какво може да прави?

— Ако съм го направил правилно, мисля, че ще свали всяко полицейско око в Кингс Фрии Парк.

Около минута се смях така, че не можех да говоря. Рон ме наблюдаваше, навел главата си на една страна. Несъмнено се чудеше дали си мислех, че се шегува.

Успях да кажа:

— Това би трябвало да предизвика какви ли не вълнения.

Рон енергично поклати глава.

— Разбира се, всичко зависи дали използват същия тип вериги, които си мисля, че използват. Виж сам — полицейските очи не се очаква да бъдат прости. Очаква се да бъдат евтини. Ако някое бъде свалено, данъците няма да се вдигнат много. Другият вариант е да ги направят скъпи и лесно разбираеми и това ще разочарова много хора. Хората във Фрии Парк не трябва да бъдат разочаровани.

— Тогава.

— Е, има евтин начин да се направи схемата на хранващата система. Ако са я направили по този начин, мога да ударя всичко това. Ще видим. — Рон издърпа тънка медна жица от маншета на ризата си.

— Колко време ще отнеме?

— О, половин час... а може и повече.

Това ме накара да взема решение.

— Аз трябва да вървя. Имам среща с Джил Хейъс при изхода на Уилшър. Виждал си я — високо русо момиче, с мойта височина...

Но той не ме слушаше.

— Окей, ще се видим — измърмори.

Започна да слага медната жица в полицейското око с пинцети. Аз си тръгнах.

Тълпите са склонни да привличат тълпи. Две минути след като си тръгнах от Рон се присъединих към една полукръг от любопитни, за да видя какво гледат.

Оплешивяващ индивид с големи челюсти сглобяваше нещо — допотопна машина със витла и малък бензинов двигател. Т-образната дървена ръкохватка беше нова и небоядисана. Металните части бяха матови, с вид на скорошно махната ръжда.

Тълпата размишляваше полушепнешком. Какво беше това? Не беше част от кола; не беше извънборден мотор, въпреки че имаше витла; прекалено беше малък за скутер; прекалено голям за моторна шейна...

— Косачка за трева — каза белокосата дама до мен. Тя беше от онези дребни, приличащи на птици хора, които се съсухрят, стават безтегловни с възрастта, и живеят вечно.

Думите ѝ не означаваха нищо за мен. Тъкмо щях да питам, когато...

Мъжът с големите челюсти привърши работата си, завъртя нещо, и двигателят запали с ръмжене и избълва черен пушек. Той победоносно сграбчи дръжките. Извън парка беше престъпление за затвор да се построи работеща машина с двигател с вътрешно горене. Тук...

Със самоотвержен пламък в очите той насочи машината през тревата. След себе си остави пътека, равна като килим. Нали беше Фрии Парк?

Миризмата ни удари всички изведнъж — черната мръсотия във въздуха и смрадта от въглеродородите атакуваха носовете и очите. Задъхах се и се закашлях. Никога не бях помирисвал нещо подобно.

Тълпата изръмжа и се скупчи.

Той изкряска, когато те подхванаха машината. Някой намери превключвателя и я спря. Двама мъже иззеха инструментите му и се захванаха с отверката и чука. Собственикът се противопостави. Той грабна чифт големи клещи и се опита да извърши убийство.

Едно полицейско око повали него и мъжа с чука и двамата паднаха на ливадата като подкосени. Останалите разглобиха косачката на парчета и изкривиха и изпочупиха частите ѝ.

— Почти съжалявам, че сториха това — каза старата жена. — Понякога ми липсва звукът на косачките. Татко имаше навик да коси ливадата в неделя сутрин.

— Това е Фрии Парк — казах аз.

— Тогава защо да не може да си построи каквото му е угодно?

— Той може и го направи. Свободен е да построи какво си иска, а ние сме свободни да го разбием на парчета. — И продължих наум: „*Като пригоденото полицейско око на Рон*“.

Рон го биваше да борави с инструментите. Нямах да ме учуди, ако знаеше достатъчно за полицейските очи, за да разбие цялата им система.

Може би трябваше да бъде спрян.

Но свалянето на полицейски очи не беше незаконно. Случваше се през цялото време. Беше част от свободата в Парка. Ако Рон можеше да ги свали всички наведнъж, е, тогава...

Минах покрай куп момичета от средното училище; всичките бяха на шестнайсет и цвърчаха като птички. Може би това беше първото им идване във Фрий Парк. Погледнах назад да ги видя, понеже бяха толкова сладички и ги хванах да зяпат с благоговение и възхищение в дракона на гърба ми.

След две години щяха да са прекалено преситени, за да го забележат. На Джил ѝ трябваше почти половин час тази сутрин да ми го сложи — великолепен дракон в червено и златно, който издишваше пламъци през рамото ми и пламъците все едно че пламтяха със собствена светлина. По-надолу имаше принцеса и рицар в златни доспехи. Принцесата беше вързана за един кол, а рицарят се готвеше да побегне да се спасява. Усмихнах се на момичетата и две от тях ми помахаха.

С къса руса коса и златиста кожа, най-високото момиче в полезрението, не носеше дори и нудистка торбичка през рамо — Джил Хейъс стоеше точно пред входа Уилшър и видимо се чудеше къде съм. Беше три и пет.

Имаше нещо в това да живееш с откачалка на тема физическа култура. Джил настояваше да ме вкара във форма. Ежедневните упражнения бяха част от това, а така също и задължението да преходя половината Кингс Фрий Парк по дължина...

Въпреки, че се затруднявах да го правя пъргаво. Кой ходи пъргаво във Фрий Парк? Има толкова много за гледане. Тя ми беше дала един час, а аз го правех за три. Това беше отстъпка, също като хартиените ми панталони, въпреки нудистките убеждения на Джил.

Рано или късно тя щеше да намери някой с мускули или аз щях да изпадна отново в мързел и тогава щяхме да се разделим. Дотогава... ние се разбирахме. Изглежда, че имаше смисъл да ѝ дам възможност да завърши тренировката ми.

Тя ме забеляза и извика „Ръсел! Тук!“ с глас, който сигурно достигна и двата края на Парка.

В отговор бавно вдигнах ръка над главата си и след това я спуснах долу като семафор.

И всички полицейски очи в Кингс Фрии Парк паднаха мъртви от небето.

Джил огледа всичките изумени лица около себе си и всичките златни топки, които лежаха неподвижни в храстите и на тревата. Тя се доближи до мен някак несигурно. Попита:

— Ти ли направи това?

— Даа. Ако размахам пак ръка и те ще се вдигнат отново — казах аз.

— Мисля, че ще е по-добре да го сториш — каза тя превзето. Джил имаше неразгадаемо изражение на лицето.

Вдигнах величествено ръка над главата си и я спуснах обратно, но разбира се, полицейските очи си останаха, където бяха паднали.

— Чудя се какво стана с тях? — каза Джил.

— Рон Кол го направи. Помниш го. Той беше този, който гравира едни стари бирени бутилки от Микелоб за Щойбен^[7]...

— О, да. Но как?

Отидохме да го попитаме.

Як колежанин връхлетя с рев и мина покрай нас, като тичаше целеустремено. Видях го да рита едно полицейско око като футболна топка. Златния капак се разцепи, но мъжът изрева отново и заподскача отгоре му, прегърнал краката си с ръце.

Минахме покрай подбити златни обвивки, счупени резонатори и изкривени параболични отражатели. Една зачервена жена изглеждаше много горда — носеше няколко медни тора^[8] като гривни. Едно хлапе събираше камерите. Може би си мислеше, че ще може да ги продаде навън.

След първата минута не видях нито едно незасегнато полицейско око.

Не всички бяха заети с разбиването на полицейските очи. Джил се загледа в една консервативно облечена група, която носеше табели „ПОПУЛАЦИЯ ЧРЕЗ КОПУЛАЦИЯ^[9]“ и поиска да разбере дали го мислят сериозно. Техният лидер със строго лице ни раздаде памфлети, в които пишеше за злото и богохулството на човека при опитите му да преправи себе си чрез експерименти за генетично вмешателство и извънматочно развитие. Ако това беше пародия, беше добре изиграна.

Минахме покрай седем дребни мъже, три-четири фута високи, които се разхождаха с една висока хубава брюнетка. Носеха средновековни одежди. И двамата ги загледахме, но аз бях този, който забеляза грима и използването на Ънтен^[10]. Това бяха африкански пигмеи, вероятно част от туристическа група, спонсорирана от Обединените нации. Момичето беше техен водач.

Рон Кол не беше там, където го оставих.

— Сигурно е решил, че предпазливостта е за предпочитане пред малодушието. Може и да е прав — направих догадка аз. — Никой досега не е свалял всичките полицейски очи.

— Нали не е незаконно?

— Не е незаконно, но е прекалено. Най-малкото, могат да не го допуснат повече в Парка.

Джил се протегна на слънце. Беше толкова златна и едра.

— Жадна съм. Има ли наоколо чешма? — каза тя.

— Сигурно, освен ако някой не я е запушил досега. Това е...

— Фрии Парк. Да не би да искаш да ми кажеш, че дори *чешмите* не са защитени?

— Направиш ли изключение, все едно че слагаш прът в спиците. Когато някой разруши чешма, изчакват и я поправят през нощта. По този начин... Ако видя някого да разбие чешма, обикновено му удрям един юмрук. Много от нас го правят. След като човекът загуби доста от почивния си ден от зашеметяванията на полицейските очи, рано или късно схваща идеята.

Чешмата беше масивен куб от бетон със четири канелки и метален бутон с размера на дланта. Беше трудна за натискане и трудно

можеше да ѝ се причини нещо. Рон Кол стоеше близо до нея и изглеждаше безпомощен.

Изглежда, че се зарадва да ме види, но все още беше безпомощен. Аз го представих:

— Помниш ли Джил Хейъс?

— Безспорно. Здравсти, Джил — каза той и като използва името ѝ по предназначение, незабавно го забрави.

— Помислихме, че си се опитал да се измъкнеш — каза Джил.

— Опитах...

— Ами?

— Знаете колко е сложно на изходите. Така и трябва да бъде, за да не позволят някой да влезе вътре с... нещо като пушка. — Рон прокара ръце през косата си без да се опита да го направи да изглежда изящно. — Е, всички изходи престанаха да работят. Трябва да са на същата верига като полицейските очи. Не го очаквах.

— Значи сме заключени вътре — казах аз. Това ме подразни. Вътрешно това раздражение беше като особено усещане в горната част на стомаха. — Колко дълго мислиш, че...

— Не мога да кажа. Ще трябва някак си да вкарат нови полицейски очи, да поправят лъчевата енергийна система, и да разберат как съм я скапал, за да я направят така, че да не се случи отново. Предполагам, че досега някой разрушител е разбил на парчета полицейското око, което преправих, но полицията още не знае за това.

— О, просто ще докарат ченгета — каза Джил.

— Огледай се около себе си.

Имаше парчета от полицейските очи във всички посоки. Нито едно не беше останало цяло. Някое ченге трябваше да си е загубило ума, за да влезе във Фрии Парк.

Да не споменавам и вредите към същността на Парка.

— Ще ми се да си бях донесъл обяд — каза Рон.

Видях воала от дясната си страна — лента от яркосиньо кадифе, която се рееше на пет фута от земята, като застлана с килим пътека във въздуха. Нито се развиках, нито го посочих, нито нещо друго. За Рон това щеше да означава да задействам погрешен механизъм.

Рон не го видя.

— Всъщност като че ли се радвам, че това се случи — каза той оживено. — Винаги съм си мислел, че анархията трябва да е

жизнеспособна форма на общество.

Джил издаде учтиви звуци на насърчение.

— В края на краищата анархията е само последната степен на свободната инициатива. Какво може да направи едно правителство за хората, което хората да не могат да направят за себе си? Защита от други страни? Ако всички страни са също анархии, нямаме нужда от армии. Полиция, може би, но какво ѝ е лошото на частната полиция?

— Противопожарните служби са работели по този начин — спомни си Джил. — Те са били наемани от застрахователните компании. Предпазвали само къщи, които принадлежат на техни клиенти.

— Вярно! Купуваш си застраховка против кражба и убийство, и застрахователната компания наема полицаи. Клиентът си дава кредитната карта...

— Да предположим, че крадецът открадне и картата?

— Не може да я използва. Ретината на очите няма да съответства.

— Но ако клиентът няма кредитна карта, няма да може да противопостави ченгета на крадеца.

— О! — последва осезаема пауза. — Е, тогава...

Докато слушах с половин ухо това, което бях чувал и преди, потърсих краищата на воала. На единия край намерих празно пространство, а на другия — прелестно червенокосо момиче. Тя говореше с двама мъже, които бяха екстравагантни като нея.

Някой може да добие впечатление, че Фрии Парк е една гигантска карнавална забава. Но не е. По-малко от един на десет човека се изкушава да носи нещо друго, освен обикновени дрехи. Но костюмите се забелязват най-много.

Тези момчета бяха като пернати птици.

Веждите и миглите им бяха тънки пера — зелени на единия; златни на другия. По-големи пера в синьо, зелено и златно покриваха главите им и се спускаха като гребени по гърбовете им. Бяха голи до кръста и показваха физика, която Джил би намерила приемлива.

Рон изнасяше лекция.

— Какво прави правителството за *когото и да било*, освен за хората, които са в правителството? Някога е имало частни пощенски станции и те са били по-евтини от тези, които имаме сега. Всичко, на което правителството сложи ръка, става *незабавно* по-скъпо. Няма

причина частната инициатива да не може да направи нещо, което правителството...

Джил ахна.

— О! Колко възхитително! — каза тя.

Рон се обърна да погледне.

Като по даден знак, момичето с воала плесна едно от пернатите момчета през устата. Опита се да удари другия, но той хвана китката ѝ. Тогава и тримата замръзнаха.

— Виждате ли? Никой не спечели. Тя дори не иска да застане на едно място... — казах аз и тогава осъзнах защо не се помръдваха.

Във Фрии Парк едно момиче може лесно да отклони някое предложение. Ако момъкът не приеме отказа, ще получи плесница. Зашеметяващият лъч ще повали и него, и момичето. Когато тя се събуди, ще си замине.

Елементарно.

Момичето се съвзе първо. Тя изпъшка, освободи китката си като я раздруса и побягна. Единият от мъжете с перата не си направи труда да я преследва; той просто хвана воала ѝ и го намота два пъти.

Положението ставаше сериозно.

Воалът я дръпна рязко назад. Тя не се подвоуми. Пресегна се към двата златни диска на раменете си, освободи ги като ги откъсна, и продължи да бяга. Мъжете с перата започнаха да я преследват като се смееха.

Червенокосата не се смееше. Тя се опитваше да избяга. Две капки кръв се спуснаха от раменете ѝ. Обмислях дали да се опитам да спра мъжете с перата, реших се да го направя, но те бяха вече отминали.

Воалът увисна като покрита с килим пътека във въздуха, празен в двата си края.

Джил се обгърна смутено с ръце:

— Рон, как точно някой може да наеме частната ти полиция?

— Е, не може да се очаква, че ще се формира спонтанно...

— Хайде да опитаме входовете. Може да се измъкнем.

Произвеждаха се бавно. Всеки знаеше за какво служат полицейските очи. Никой не го премисли. Двама мъже с пера

преследват прелестна нудистка? Привлекателна гледка — и защо да се намесвам? Ако тя не искаше да бъде преследвана, тя се нуждае само от... какво? И нищо друго не се беше променило. Костюмите; хората с каузи; хората, които търсеха каузи; хората-зяпачи и лудите глави...

„Празна табела“ се беше присъединил към фракцията „ПОПУЛАЦИЯ ЧРЕЗ КОПУЛАЦИЯ“. Имаше странно несъответствие между розовата му туника с петна от тревата и консервативните им костюми, но в него нямаше и следа от подигравка. Лицето му беше неестествено тържествено като техните. Въпреки това те не изглеждаха доволни от компанията му.

При изхода Уилшър беше многолюдно. Видях достатъчно озадачени и разочаровани лица, поради което предположих, че беше затворен. Малкото предверие беше толкова претъпкано, че дори и не се опитахме да разберем какво не беше наред с вратите.

— Не мисля, че трябва да останем тук — каза Джил несигурно.

Забелязах начина, по който се обгръщаше.

— Студено ли ти е?

— Не — потрепери тя. — Но ми се ще да съм облечена.

— Какво ще кажеш за парче от онзи воал от кадифе?

— Добре!

Бяхме закъснели. Воалът беше изчезнал.

Беше топъл септемврийски ден, почти на залез. Обвит само в хартиени панталони, поне не ми беше студено.

— Вземи моите панталони — казах аз.

— Не, сладурче. Аз съм нудистката. — Но Джил се прегърна с двете си ръце.

— Ето — каза Рон и й подаде пуловера си. Тя му хвърли благодарен поглед, и тогава очевидно засрамена, обви пуловера около талията си и превърза ръкавите.

Рон не схвана нищо. Попитах го:

— Знаеш ли разликата между нудизма и голотата?

Той поклати глава.

— Нудизмът е артистичен. Голотата е беззащитна.

Нудизмът беше популярен във Фрии Парк. Тази нощ голотата не беше. Парчета от онзи воал бяха разхвърляни навсякъде из Кингс

Фрии Парк. Видях поне четири през онази нощ: едно служеше за фуста; две бяха недодялани саронги^[11]; едно служеше за превръзка.

В обикновен ден входовете на Кингс Фрии Парк затварят в шест. Онези, които искат да останат, стоят толкова дълго, колкото им се иска. Обикновено те не са много, защото във Фрии Парк няма лампи за чупене. Но все пак някаква светлина прониква от града отвъд. Полицейски очи летят наоколо, насочвани чрез инфрачервена светлина, но повечето от тях не се направляват от хора.

Тази вечер щеше да е различно.

Залезът беше минал, но все още беше светло. Една много стара дребна жена се приближи към нас накуцвайки, с убийствено изражение на набръчканото си лице. Отначало помислих, че е насочено към нас, но не беше така. Тя беше толкова бясна, че не можеше да вижда нормално.

Тя видя краката ми и погледна нагоре.

— А, това си ти. Тоя, дето помогна да се счупи косачката — каза тя (което беше несправедливо). — Фрии Парк, нали? Фрии Парк! Двама тъкмо ми отмъкнаха вечерята!

Разтворих ръце.

— Съжалявам, наистина съжалявам. Ако все още я имахте, можех да се опитам да ви убедя да си я разделим.

Нейното безумие малко намаля, което я докара до неловък плач.

— Тогава ще гладуваме заедно. Донесох я в найлоново пликче. Следващият път ще използвам нещо, което не е прозрачно, от... По дяволите! — Тя забеляза Джил и импровизирания й пуловер-пола, и добави: — Съжалявам, скъпа, дадох си кърпата на едно момиче, което се нуждаеше от нея дори повече.

— Благодаря, все пак.

— Моля ви, хора, може ли да остана с вас, докато полицейските очи заработят отново? Някак си не се чувствам в безопасност. Аз съм Гленда Хоторн.

Ние се представихме. Гленда Хоторн раздруса ръцете ни. Вече беше станало доста тъмно. Не можехме да различим града зад високия зелен плет, но положението се промени поразително, когато лампите на Уест Ууд и Санта Моника се запалиха.

Полицията се бавеше с намирането на полицейски очи.

Достигнахме до затревеното поле, което понякога се използваше за турнирите на Дружеството за творчески анахронизъм. Те се биеха като пехотинци с тежки и подплатени оръжия, проектирани да приличат на мечове, брадви, метателни звездички, и т.н. Оръжията им бяха снабдени с устройства, които да не позволят да попаднат в погрешни ръце. Полето беше голямо и равно, непокрито от дървета, и беше задигнато в краищата си.

Нещо помръдна на единия склон.

Аз спрях. То не се размърда пак, но се виждаше ясно на отразената от белите облаци светлина. Съзрях нещо бледорозово с формата на човек и неясен правоъгълник до него.

— Стойте тук — заговорих тихо.

Джил каза:

— Не ставай глупав. Няма къде да се прикрием. Хайде.

Празната табела беше изкривена и носеше отпечатъци от обувки. Мъжът, който я беше носил, погледна нагоре към нас с болка в очите. Засъхнала кръв се беше стекла от носа му. Той прошепна с усилие:

— Мисля, че са ми разместили рамото.

— Дай да видя — Джил се наведе над него.

Тя го изследва за малко, намести се добре, и дръпна силно и рязко ръката му. „Празна табела“ изрева от болка и отчаяние.

— Това ще свърши работа — Джил беше доволна. — Как го чувствате сега?

— Не боли толкова много — той почти се усмихна.

— Какво се случи?

— Започнаха да ме бутат и да ме ритат, за да ме накарат си отида.

Аз го направих, бях си тръгнал. Направих го. Тогава някой отскубна табелата ми... — той спря за момент; тогава се отплесна. — Не засягах никого с табелата си. Специализирам психология. Пиша дисертация за това, какво прочитат хората на празна табела. Като празните листа на тестовите на Росчач.

— От какъв характер са реакциите, които получавате?

— Обикновено враждебни. Но нищо подобно на *това*. — „Празна табела“ звучеше озадачено. — Не бихте ли си помислили, че Фрии Парк е мястото, където ще намерите свободата на словото?

Джил избърса лицето му с кърпичка от чантичката на Гленда Хоторн и каза:

— Особено ако не казвате нищо. Хей, тигре, кажи ни повече за твоето анархичното правителство.

Рон прочисти гърлото си.

— Надявам се, че не го съдите по *това*. Кингс Фрии Парк не е бил в анархия повече от два часа. Трябва време, за да се развие.

Гленда Хоторн и „Празна табела“ сигурно се зачудиха за какво по дяволите говореше той. Пожелах му приятно прекарване докато им обясняваше и се зачудех дали щеше им каже кой беше свалил полицейските очи.

Полето щеше да е добро място за прекарване на нощта. Беше отворено, не беше покрито с растителност и нямаше сенки; нямаше начин някой да се промъкне при нас.

И се учех да мисля като обикновен параноик.

Лежахме на тревата; понякога задрямвахме, понякога разговаряхме. Две други групи, не по-големи от нашата, заеха турнирното поле; те спазваха дистанция от тяхна страна, ние — от наша. Отвреме-навреме чувахме гласове и знаехме, че не спят; поне не всички заедно.

„Празна табела“ дремеше без да си почива. Ребрата му му създаваха грижи, въпреки че Джил каза, че нямаше счупени. Той често изхленчваше, опитваше се да се размърда, и се събуждаше. Тогава застиваше неподвижно и заспиваше отново.

— Пари — каза Джил. — За да се печатат пари трябва правителство.

— Но можеш да си напечатиш Ай Оу Ю^[12]. Стандартни деноминации^[13], отпечатани срещу заплащане и нотариално заверени. Обезпечени с твоето име.

Джил се засмя меко:

— Всичко си обмислил, а? Не можеш да отпътуваш надалеч по този начин.

— Тогава кредитни карти.

Бях престанал да вярвам в анархията на Рон.

— Рон, помниш ли момичето със синия воал?

За кратко настъпи тишина:

— Даа?

— Нали беше красива? Удоволствие да я гледаш?

— Съгласен.

— Ако нямаше никакви закони, които да те спрат да я изнасилиш, тя щеше да е увита до ушите в дълга рокля и щеше да носи флакон със слзотворен газ. Какво удоволствие щеше да е тогава? Аз обичам да гледам нудистите. Виж колко бързо изчезнаха те, откакто паднаха полицейските очи.

— Хм — каза Рон.

Ноцта стана студена. Отдалечени гласове; случайни далечни викове идваха като тънка сива нишка в черната тъкан на безмълвието. Мисис Хоторн наруши тишината:

— Какво наистина казваше това момче с празната табела?

— Не казваше нищо — каза Джил.

— Задръж за минутка, драга. Мисля, че той казваше нещо, въпреки че не го знаеше. — Мисис Хоторн говореше бавно, като търсеше думите, които да формулират мислите ѝ. — Някога имаше организация, която протестираше срещу наредбата за насилственото ограничаване на раждаемостта. Аз бях една от тях. С часове носехме табели. Разпечатвахме листовки. Спирахме минувачите, за да говорим с тях. Отдавахме времето си, навличахме си значително много проблеми и разходи, защото искахме да прокараме идеите си. Сега, ако човек се присъедини към нас с празна табела, значи иска да ни набие нещо в главите. Табелата му казва, че той няма мнение. Ако се присъедини към нас, той казва, че ние също нямаме мнение. Казва ни, че мнението ни не струва нищо.

Аз казах:

— Кажи му го, когато се събуди. Може да го сложи в бележките си.

— Но бележките му са неправилни. Той не трябва да набутва табелата си сред хора, с които е съгласен, нали?

— Може би не.

— Аз... предполагам, че не харесвам хора без мнение — каза мисис Хоторн. Тя беше седяла като истукана от часове. — Знаете ли дали има машина за безалкохолни наблизо?

Нямаше, разбира се. Никоя частна компания нямаше да рискува машините ѝ да бъдат смачквани веднъж-дваж на ден. Но това напомни на всички ни, че бяхме жадни. Накрая всички станахме и тръгнахме под строй по посока на чешмата.

Всички, освен „Празна табела“.

Тази импровизация с празната табела ми се беше *понравила*. Колко странно, колко зловещо, че толкова основно право, каквото е свободата на словото, можеше да зависи от нещо толкова незначително, като летящо полицейско око.

Бях жаден.

Паркът беше осветен от градските лампи, пресечен от резки сенки. На такава светлина на човек му се струва, че може да види много повече, отколкото наистина би могъл. Можех да проникна във всяка сянка, но въпреки че имаше живот навсякъде около нас, не можех да видя никого, докато не се помръднеш. Ние четиримата, докато седяхме под един дъб, подпрели гърбове на огромния му ствол, сигурно бяхме незабележими от всякакво разстояние.

Разговаряхме малко. Паркът беше утихнал, с изключение на случайния смях откъм чешмата.

Не можех да подтисна жаждата си. Усещах, че другите около мен също бяха жадни. Чешмата беше точно там на откритото — масивен блок от бетон, и петима мъже, които я бяха наобиколили.

Те бяха сходно облечени, в хартиени гащета с големи джобове. Бяха еднакви като първокласни атлети. Може би принадлежаха към един и същ орден, или студентско сдружение, или Ар Оу Ти Си^[14] клас.

Бяха превзели чешмата.

Когато някой се приближеше да пие, един пепеляворус мъж пристъпваше напред с високомерно изпъната ръка и с длан, насочена напред. Имаше широка уста и дълбок, кънтящ глас. При други условия хиленето му можеше да бъде заразително. Той произнасяше монотонно: „Връщай се обратно. Никой не може да премине оттук, освен безсмъртния Ктулу“ — или нещо подобно, еднакво глупаво.

Проблемът беше, че не се шегуваха. Или се шегуваха, но не позволяваха на никой да пие.

Когато пристигнахме, едно момиче, загърнато в кърпа, се опита да им вкара малко ум в главата. Не сполучи. Може би това дори повдигна егото им — прелестно полуголо момиче ги молеше за вода. Накрая тя се отказа и се оттегли.

На светлината косата ѝ изглеждаше червена. Надявах се, че беше момичето с воала.

Един набит мъж в жълт работен гащеризон направи грешката да си търси Правата. Не беше нощ за Права. Русото момче го беше подтикнало да наговори крещящи оскърбления, поток от невъобразими ругатни, които приключиха, когато се опита да го удари. Тогава му се нахвърлиха трима от тях. Мъжът се оттегли с лазене, стенойки за полиция и съдебен процес.

Защо никой не направи нищо?

Наблюдавах всичко това седнал. Можех да изброя моите собствени причини: първо — трудно беше да преглътна факта, че някое полицейско око нямаше да повали и двамата в следващата секунда; второ — не харесах особено пищящия дебел мъж, който приказваше мръсотии; трето — чаках някой друг да се намеси.

Мисис Хоторн каза:

— Роналд, колко е часът?

Рон може би беше единственият човек в Кингс Фрии Парк, който знаеше колко е часът. Обикновено хората оставяха ценностите си в гардеробчетата при входовете. Но преди години, когато Рон беше заринат с пари от продажбата на гравирани бутилки, си беше купил присаден часовник. Той знаеше колко е часа по червения знак и двете червени линии, които светеха под кожата на китката му.

Бяхме сложили жените между нас, но видях жеста му, когато погледна към китката си:

— Дванадесет и петнадесет.

— Не мислиш ли, че ще им омръзне и ще се разкарат? Вече от двадесет минути никой не се е опитал да пие — каза мисис Хоторн.

Джил се премести в тъмното.

— Не би трябвало да им е по-сочно отколкото на нас. Мисля, че ще им доскучае и въпреки това ще останат. Освен това... — замълча тя.

— Освен това ние сме жадни *сега* — казах аз.

— Точно така.

— Рон, забеляза ли някакви следи от онези хвъргачи на камъни, които беше насъбрал? Специално онзи, който свали полицейското око.

— Не.

Не бях учуден. В тази тъмнина?

— Помниш ли неговото... — дори не можах да довърша.

— ... Да! — каза внезапно Рон.

— Шегуваш се.

— Не. Името му е Бъгайс^[15]. Не можеш да забравиш такова име.

— Да разбирам ли, че има изпъкнали очи?

— Не съм забелязал.

Е, заслужаваше си да се опита. Изправих се, събрах ръцете си на фуния като мегафон и се провикнах:

— *Бъгайс!*

Един от Водния монопол извика:

— Я по-тихо там долу!

— *Бъгайс!*

Хор от забележки от Водния монопол: „Тия селяни имат странни навици...“, „Повечето от тях са просто жадни. Този образ...“

Отзад се чу:

— Какво искаш?

— Искаме да говорим с тебе! Стой където си! — обърнах се към

Рон: — Хайде! — и към Джил и мисис Хоторн: — Стойте тук. Не се намесвайте.

Излязохме на открито между нашето място и гласа на Бъгайс.

Две от петте момчета незабавно тръгнаха да ни пресекат пътя. Трябва да им беше доскучало и търсеха да влязат в акция.

Ние побягнахме. Достигнахме сенките на дърветата преди онези двамата да ни достигнат. Те се спряха, смееха се като манияци и се върнаха при чешмата.

Рон и аз лежахме по корем в сенките на ниските храсти. От другата страна на ниската трева четирима мъже по хартиени гащета стояха на показ в четирите ъгъла на чешмата. Петият Марс^[16] си търсеше жертва.

Едно момче се вмъкна между нас на лунната светлина. Очите му светеха — големи, изразителни очи; може би малко прекалено

изпъкнали. Ръцете му също бяха големи, с топчести кокалчета. Едната му ръка беше пълна с жълъди.

Той ги замята бързо, един по един, със замах. Първо един, а след това още един от Водния монопол се отдръпнаха и погледнаха в нашата посока. Бъгайс продължи да хвърля.

Съвсем внезапно, двама от тях се затичаха към нас. Бъгайс продължи да хвърля докато почти го достигнаха. Тогава хвърли цялата шепа жълъди и се гмурна в сенките.

Двамата се спуснаха между нас. Пропуснахме първия — русия говорител със широката уста; сега изразът му беше подъл и готов да убива. Другият беше нисък и с широки рамене — заплашителен силует, който изглеждаше само мускули. Чист нападател. Изправих се пред него като очаквах да спре от изненада — и той се изненада; и аз го ударих в устата с цялата си сила.

Той отстъпи назад шокиран. Рон обви ръце около гърлото му.

Той се хвърли. Моментално. Рон го удържа. Направих нещо, което бях виждал да правят по телевизията — склочих пръсти и стоварих ръцете си на врата му.

Русият говорител трябваше да се е върнал досега; обърнах се и нямаше лъжа — беше върху мен преди да успея да вдигна ръцете си. Затъркаляхме се по земята — моите ръце бяха притиснати от страни, а той не можеше да използва своите без да ме пусне. Беше лошо планирано и от двама ни. Той ми изкарваше въздуха. Рон се въртеше около нас и чакаше да му се удаде случай да го удари.

Внезапно надойдоха други, много други. Трима отскубнаха русото хлапе от мен и набит окървавен мъж в жълт работен гащеризон пристъпи напред и го короняса с един камък.

Русото хлапе увисна.

Мъжът се изправи и изстреля ляво кроше с камък в ръката си. Главата на русия се килна рязко назад и падна напред.

Аз изкрещях „Хей!“, скочих напред и задържах ръката, която държеше камъка.

Някой ме удари здраво от страни по врата.

Паднах. Имах чувството, че всичките ми жили са се скъсали. Някой се опитваше да ме вдигне на крака — Рон; гласове бръщолевеха шепнешком, един крещеше „Хвани го...“

Не можех да видя русото хлапе. Другият — нападателят — се беше вдигнал и се отдалечаваше замаяно. Между дърветата излязоха сенки, които се стовариха върху него. Горичката оживя, а беше само едно малко струпване на дървета. Беше пълно с ядосани, жадни хора.

Бъгайс се появи отново, широко ухилен:

— Сега какво? Ще отидат някъде другаде и ще опитат отново?

— А, не. Тази нощ става много ожесточено. Рон, трябва да ги спрем. Те ще го убият!

— Това е Фрии Парк. Сега можеш ли да стоиш?

— Рон, те ще го убият!

Остатъкът от Водния тръст се притече на помощ. Един от тях държеше един клон със окастрени листа. Зад тях сенките се събираха около чешмата.

Ние побягнахме.

Трябваше да спра след дванадесетина крачки. Главата ми се опитваше да експлодира. Рон погледна назад разтревожено, но аз му помахих да продължи. Зад мен мъжът с клона излезе от дърветата и се затича към мен с намерение да извърши убийство.

Зад него целият шум внезапно спря.

Приготвих се за удара.

И припаднах.

Лежеше напърно на краката ми; клонът беше все още в ръцете му. Джил и Рон ме дърпаха за раменете. Две златни луни плуваха над главата ми.

Извъртях се, за да се освободя. Попипах си главата. Стори ми се непокътната.

Рон каза:

— Полицейските очи го повалиха преди да стигнем до теб.

— Какво стана с другите? Убиха ли ги?

— Не знам — Рон прокара ръце през косата си. — Аз сбърках — анархията е нестабилна. Разпада се прекалено лесно.

— Добре, не си прави повече експерименти. Съгласен?

Хората започнаха да се изправят. Те се насочваха към изхода и набираха инерция под жълтия втрещен поглед на полицейските очи.

- [1] 1 ярд = 91,4 см. — Б.пр. ↑
- [2] Кралски Свободен Парк (англ.). — Б.пр. ↑
- [3] 1 фут = 30,5 см. — Б.пр. ↑
- [4] 1 миля = 1,6 км. — Б.пр. ↑
- [5] Американска марка бира. — Б.пр. ↑
- [6] Радиоактивен изотоп на урана. — Б.пр. ↑
- [7] Фирма за гравирано стъкло. — Б.пр. ↑
- [8] Тор — фигура, получена чрез завъртане на затворена крива или профил около ос, лежаща в нейната равнина. — Б.пр. ↑
- [9] Копуляция. — Съвкупление, полово сношение. — Б.пр. ↑
- [10] Марка крем за скриване на тен. — Б.пр. ↑
- [11] Саронг. — Малайска дреха. — Б.пр. ↑
- [12] IOU — I Owe You (англ.). Буквално — „Задължен съм ти“. Опростена система за разплащане без да се прехвърлят пари в действителност; обикновено малки суми сред познати. — Б.пр. ↑
- [13] Парични стойности. — Б.пр. ↑
- [14] ROTC — Reserved Officers' Training Corps (англ.). — Запасни офицери от тренировъчен корпус. — Б.пр. ↑
- [15] Bugeyes (англ.). Очи на буболечка. — Б.пр. ↑
- [16] Бог на войната. — Б.пр. ↑

Любителски превод.

Оригинално издание:

The Oxford Book of Science Fiction Stories

Edited by Tom Shippey

Oxford University Press, 2003

ISBN 0–19–280381–6

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.